

Chữ Vô Thanh

Em ạ, giờ này em ngủ rồi
và anh thì vẫn rất xa xôi!
Em đêm, anh nắng đang hừng sáng
em tối thì anh sắp ngậm cười...

Anh một ngày, như thế, mỗi ngày
còn em, còn sót chút thơ ngây
khoe anh: em ở trên giường, ngủ
mong gặp anh hoài...mộng cứ bay!

Ai khiến chúng mình hai kẻ lạ?
Lạ từ giấc ngủ đến lang thang
Anh lang thang dạo từng con phố
buồn điếng lòng nhiều lúc Việt Nam!

Em có Quê Hương, em có một
tấm lòng con gái thật là thơm
Phải chi về được, ôm em ngủ
hai đứa mình bay đến Niết Bàn!

Anh cứ làm thơ không có đích
như chuông chiều chẳng có lương tâm
Chúa dang tay đứng không ai ngỏ
để gạt tay lau nước mắt thầm!

Anh biết anh người vô-Tổ-Quốc
con chim không có ổ chim về...
con chim nhớ chớ nhành cây hót
bên cánh rừng xưa nắng đỏ hoe!

Những kẻ bỏ quê đều sắp chết
những người còn lại muốn bình yên
Ai làm chi, kệ, không ai biết
sống ở đời...thôi! Sống Thản Nhiên!

*Giờ này em ngủ đang ngon giấc
anh có bài thơ...để đó nhìn!
Thơ gửi gắm gì trong nét bút?
về đâu? Em nhỉ...chữ-vô-thanh!*

Trần Vấn Lệ